

Хто винен: теща чи свекруха?

Біблія відкриває нам цілу галерею жінок: Сарра – ідеальна дружина, Йохеведа і Анна (мати Самуїла) – ідеальні матері, дочка Їфтах – ідеальна дочка, Ноомі – ідеальна свекруха, а Рут – ідеальна невістка. Цій дивній невістці, посвячена окрема книга під її власним іменем „Рут”.

Книга «Рут» невелика, і вміщується усього в чотирьох розділах. Її простий сюжет не складається з визначних подій, як інші книги Старого Заповіту. Однак ця книга порушує ряд важливих проблем з життя Божого народу, і одна з них – проблема взаємовідносин жінок в сім'ї і в суспільстві і, зокрема, між свекрухою і невісткою.

Ця проблема стара як світ. І нам дуже важливо знати, як в такій ситуації поступали Божі люди.

Не секрет, що майже кожна дівчина проходить стадію дочки, потім дружини (невістки), потім матері і, на кінець, свекрухи чи тещі. Все це важкі ролі і, щоб виконати їх достойно, потрібно багато сили, світла і мудрості. Біблія не залишає жінок без цього світла і показує біблійних жінок в різній ролі, як вони справлялись зі своїми завданнями. Через них Бог навчає і наставляє жінок всієї землі, як вони повинні поводити себе в сім'ях, щоб достойно виконати перед Богом свій жіночий обов'язок.

Як правило, майже у всіх народів найважче складаються взаємовідносини в сім'ї між свекрухою і невісткою, дружиною сина. Своїх дочок матері люблять набагато більше, ніж невісток, тому, що вони одна плоть. Це закономірно для материнського серця. Але своїх невісток, які народились і виховувались в іншій сім'ї і у другої матері і які прийшли в їхню сім'ю, свекрухи часто недолюблюють і нелегко з ними сходяться. Вони іноді ревнують їх до сина, і ця ревність іноді доходить до ворожнечі. Від чого це?

Від того, що і свекруха, і невістки мають різний дух і свою вдачу, натуру. Звідси і непорозуміння; і розлади; і сварки і ворожнеча. Все не так, як вони привикли. Звісно ж, що в усьому цьому є виною їхня плоть, тіло, а не дух.

У Святому Письмі Ноомі і Рут представляють виключення із загального правила. На образах цих двох жінок, які виростили в різних народах, релігіях і культурах, Бог показав, як вони зуміли подолати розділяючі їх бар'єри.

Прочитайте цю біблійну Книгу, і вам відкриється краса Божого Слова.

Живучи в сучасному суспільстві, ми самі бачимо, як багато людей, які створили сім'ю, не готові до того, щоб жити разом. Крім того, через дорожнечу квартир і малу заробітну плату більшість молодят просто вимушені жити з батьками. Ось тоді найчастіше й починаються проблеми.

Люди дуже хочуть знати своє майбутнє. „Якщо б знав, де впадеш, підстелив би соломи“, – цю приказку вигадали наші діди, які теж бажали знати, що їх чекає в майбутньому шлюбі.

І все ж таки можна багато передбачити, знаючи психологію майбутньої сім'ї і закономірності розвитку сімейних взаєностосунків. Знаючи це, пари розумітимуть, що відбувається в їхніх сім'ях. А ті, хто лише збирається ступити на рушничок щастя, повинні готуватися до цієї події і не боятися труднощів.

Люди схильні ідеалізувати своїх партнерів і шлюбні стосунки. Кожний вступає в шлюб зі своєю МРІЄЮ про щастя і майбутнє.

Яким бачить шлюб юнак, який виріс, наприклад, у звичайній християнській сім'ї, де мама займала нормальне положення, а батько був головою і священиком сімейства? Саме таким, яким він бачив його в своїй родині. У юнака вже сформувалася саме така МОДЕЛЬ сім'ї, в якій він виріс і виховався.

У сім'ї дівчини, наприклад, були зовсім інші обставини: лідером була мама, а батько займав пасивну позицію. І дочка бачила, як усім в сім'ї керує мама. Звичайно ж, у дівчини склалася СВОЯ модель сім'ї.

Також буває, що мати виховує дочку одна, тому дочка підсвідомо вважаючи, що й вона одна зможе поставити дитину на ноги не цінує шлюбні стосунки.

Коли молоді люди одружуються, у кожного з них своє бачення сімейних стосунків, яке немає нічого спільного із очікуванням другої половини. Природно, що кожен із них навіть не уявляє, що можна жити якимось інакше. Це у них закладено на рівні підсвідомості. Кожний очікує від другого виконання своїх правил поведінки, які випливають із їх власного стереотипного уявлення про шлюб.

І ось саме цей СТЕРЕОТИП розуміння шлюбу ЗАВАЖАЄ його нормальному і спокійному розвитку.

Коли один із подружжя не підкоряється стереотипу партнера, то відбувається розчарування, депресія, розрив відносин і порушення Божих Заповідей.

Які батьки можуть спокійно жити, спостерігаючи непорозуміння між молодятами? Що можна порадити дітям і як самим реагувати на їхні сварки?

Вихід один, – озбройтесь любов'ю.

А дати оцінку якості своєї любові кожна людина може на основі біблійного тексту: *„Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводитья нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою, усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить!”* (1 Кор. 13:4-7).

Цей текст – це „гімн любові”, і, читаючи його, кожний

християнин може вставити між цих рядків своє ім'я. Наприклад, Андрій довготерпить, Андрій милосердствує, Андрій не заздрить і т.п.

Потрібно пам'ятати, що любов – це християнська заповідь (спосіб життя), а не право вибору. *„І спитався один із них, учитель Закону, Його випробовуючи й кажучи: „Учителю, котра заповідь найбільша в Законі?” Він же промовив йому: „Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь Закон і Пророки стоять” (Мтв. 22:35-40).*

Христос залишає вибір за нами: дотримуватись Його настанови чи знехтувати Його заповіддю. Але якщо ми стаємо на цей шлях послуху Христу, у нас не залишається можливості вибирати: любити чи не любити.

Сьогодні суспільство стверджує, що ми не можемо наказати собі любити людину, але саме про це говорить Христос, наказуючи любити ближнього і роблячи нас здібними до цього.

Хтось може посміхнутись: „Спробував би ти полюбити мою тещу чи свекруху!”

Справа в тому, що любов, згідно Біблії, це не тільки почуття, а ще й дія. Мені завжди в таких випадках згадується історія, яку розповідає Бруно Ферреро в книзі «Життя, – це все що ми маємо».

Звали її Лю – „прекрасна, мов зоря”. Вона тихо проживала в маленькому рибацькому селищі на березі блакитної ріки. Аж попросив її руки найзаможніший із рибалок.

Перші роки подружнього життя молодої пари були справді щасливими. Однак їхнє щастя стало дратувати свекруху, якій вважалося, що через невістку їй нема більше місця в синівському серці. Скоса поглядали на невістку й інші члени родини, і навіть слуги. Тож свекруха, як тільки могла, почала

принижувати невістку, вигадуючи й розповідаючи про неї найбрудніші побрехеньки. Доведена до розпачу, прекрасна Лю постановила помститися й убити свекруху.

Ця жахлива думка повністю опанувала її, і молода жінка звернулася до старця, якого вважали чаклуном, і попросила у нього отрути для свекрухи.

Чарівник уважно вислухав її і дав пляшечку, наповнену рожевою рідиною, яку невістка повинна була щоденно доливати в чай своїй свекрусі. А ще старець порадив жінці кожного дня робити свекрусі приємний розслаблюючий масаж рук, шиї, плечей, щоб тим самим відвести від себе всілякі можливі підозри. Чарівник наголосив, що свекруха помиратиме поволі, впродовж шести місяців.

Шість місяців Лю терпляче підливала рожеві краплі у чай свекрусі, робила їй масаж.

Щоденний масаж започаткував між двома жінками нові стосунки. Вони потоваришували. Свекруха зауважила, що синова дружина не лише дуже гарна, а й мила, ввічлива і привітна. Невістка також щоразу краще пізнавала материнське серце своєї свекрухи.

Невдовзі Лю забула про причину, яка змусила її щоденно відвідувати матір свого чоловіка. Їхні зустрічі стали милою звичкою. Сповнені взаємної приязні і любові, вони проводили час у довгих теплих розмовах.

Одного дня свекруха безневинно промовила: „Так добре нам разом. Шкода, що буду змушена померти набагато раніше за тебе...”

Тоді невістка зірвалась на рівні ноги й чимдуж помчала до чаклуна. Впавши на коліна, вона благала його, щоб приготував їй протиотруту, розповіла, як змінилось її серце і якими теплими стали її стосунки зі свекрухою.

Чаклун посміхнувся: „Підіймись, моя прекрасна дочко. Рідина,

яку дав тобі, є лише витяжкою з пелюсток троянд. Справжньою протиотрутою на отруту ненависті був той чудовий масаж. Коли ти постійно біля людини, коли розмовляєш із нею, коли дивишся в її очі, не можеш довго її ненавидіти”.

Якщо ви бажаєте жити в мирі з рідними, Бог обов’язково допоможе, тільки попросіть Його з вірою.

А головне: *„Шануй свого батька та матір свою, [щоб тобі було добре і] щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!” (Вих. 20:12).*

Три прояви пошани до батьків:

– До повноліття – „батьки дані дітям замість Бога” – благоговійний послух у всьому.

– В роки зрілості – прийняття як найближчих порадників і друзів сім’ї, але без права управління.

– В роки зрілості, коли батьки старенькі: турбота і повне забезпечення.

Батьки молодій парі повинні усвідомлювати і сприяти Божій постанові: *„Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони [двоє] одним тілом” (Бут. 2:24).*

Батьки повинні бути добрими друзями і порадниками: *„І сказала Ноомі до двох своїх невісток: „Ідіть, верніться кожна до дому своєї матері. І нехай Господь зробить із вами милість, як ви зробили з померлими та зо мною. Нехай Господь дасть вам, і ви знайдете відпочинок кожна в домі свого мужа!” І вона поцілувала їх, а вони підняли свій голос та плакали... І підняли вони голос свій, і заплакали ще. І поцілувала Орпа свою свекруху, а Рут пригорнулася до неї” (Рут 1:8-9; 14).*

Батьки повинні постійно молитися за дітей: *„А сини його ходили один до одного, і справляли гостину в домі того, чий був день. І посилали вони, і кликали трьох своїх сестер, щоб їсти та*

пити із ними. І бувало, як миналося коло бенкетних днів, то Йов послав за дітьми й освячував їх, і вставляв він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх, бо Йов казав: „Може згрішили сини мої, і зневажили Бога в серці своєму”. Так робив Йов по всі дні” (Йова 1:4-5).

Один мудрий чоловік сказав: „У молодості я був революціонером, і всі мої молитви до Бога звучали приблизно так: „Господи, дай мені сили, щоб змінити світ!”

Коли я сягнув зрілого віку і зрозумів, що ось минула вже половина мого життя, а я так нічого й не досяг, то змінив свою молитву: „Господи, допоможи змінити тих, що мене оточують, – просив я. – Мою дружину, моїх приятелів – і буду задоволений”.

Та зараз, коли я вже старий і мої дні добігають кінця, починаю розуміти, який я був раніше. Тепер моєю молитвою є прохання: „Господи, допоможи мені змінити себе самого!”

Якби я так молився ще з молодих літ, то не змарнував би свого життя”.

Якби кожний думав про те, щоб змінити самого себе, цілий світ став би кращим. Друже, зупинись, вернись назад і перечитай попереднє речення. Замислись над тим, що Бог хоче сказати тобі особисто. Це змінить твоє життя, а цього диявол найбільше боїться.

Молімось постійно: „Господи, допоможи мені змінити себе самого!” – і світ навколо вас зміниться. Зміняться і свекрухи, і тещі.

Андрій Білик

«Роздуми про духовне життя» (Книга 1)

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» 2001р

Джерело – sda.if.ua

[Зображення](http://sda.if.ua)